

heller har jeg idetmindste i dette Dieblit nogen Anledning til at tro, at man skulde kunne frygte for, at Sø- og Handelsretten ved at fungere som Appellinstants i Sager, som ere paafjendte ved de nye Spretter, skulde blive i for høi Grad overbebyrdet. Det blev af en æret Taler under Sagens Behandling i Landstinget fremhævet, at det i og for sig maatte betragtes som en Mangel, at Sager ved Underretter paafjendtes af Domstole, i hvilke der findes et overveiende og særlig jagtyndigt Reglement, men at, naar disse Sager behandles ved overordnede Domstole, at da det jagtyndige Element der ganske fattes. Jeg tror, at denne Anke har ikke liden Berettigelse, og at den for en væsentlig Del vil kunne afhjælpes derved, at man traf en Bestemmelse om, at Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn skulde fungere som Appellinstants i disse Sager. Som sagt, om det lader sig vente, at Sø- og Handelsretten derved vil blive overbebyrdet, tror jeg ikke, men det kan jeg jo ikke have nogen aldeles bestemt Mening om, og det vilde maaste være vanskeligt at danne sig nogen bestemt Mening derom, forinden man ialtsald kommer til nærmere Oversigt over, hvormange Sager der overhovedet vil kunne ventes at komme for ved Sø- og Handelsretten. Der var endnu andre Bestemmelser, som jeg tror kunde trænge til nogen Omtale. Jeg skal imidlertid ikke lade mig friste til her ved Sagens første Behandling at komme ind paa disse; jeg har kun villet fremhæve nogle Hovedsynspunkter, der have præsenteret sig for mig. Jeg skal derfor hermed slutte.

Hviid: Maa jeg spørge den høitærede Minister, om det ikke maatte anses for rigtig her i denne Lov at optage en Bestemmelse angaaende Tilfælde af Paaseiling, hvorefter det paalægges vedkommende Skibe at yde hinanden Hjælp. Det Spørgsmaal er taget under Overveielse af Kommissionen, og den stillede Forslag derom. Man har jo saa mange Exempler paa Tilfælde af Paaseiling, hvor det Skib, der er sluppet bedst derfra, seiler bort og lader de Ulykkelige drukne, for ikke at tale om, at Skibene gaa tilbunds med Ladningen. Dette sker saa ofte, ikke blot i snevre Bænde, hvor Paaseiling oftere foregaar, men hvor det da ogsaa er lettere for Vedkommende at faae Hjælp, men ogsaa i det aabne Hav, hvor det er dem umuligt at faae Hjælp. Ligesom det i Almindelighed er de større Skibe, der ere ubarmhertige overfor de mindre, er det i Almindelighed Dampskibe, der ere ubarmhertige overfor Seilskibe. Et lille Seilskib ligger herinde i Sundet en Aften for Anker, saa det er aldeles voldgiwet et andet Skib, der maatte paaseile det, et Dampskib paaseiler det, saa Seilskibet strax løber fuldt af Vand, men desuagtet vil Dampskibet seile videre og overlade Seilskibet til sin Skjæbne. Det var nu her saa heldigt, at dette

Skib blandt Andet var ladet med Tømmer, saa det ikke sank og derved fik Dampskibet attraperet. Det kom da ogsaa til at undgaae med en Erstatning af 50,000 Kr. Man har ogsaa i den senere Tid, for ikke at tale om mange andre Tilfælde, hørt om et Dampskib, der paaseilede et Seilskib ude i det aabne Hav og vel tog det paa Slæb et kort Stykke Bei, men saa lod det ligge trods Protest fra vedkommende Seilskibsfører, og uden at ville opgive Navn eller Hjemsted, eller hvorfra eller hvortil Skibet seilede. Man har adskillige saadanne Exempler at opvise, hvor det er ofte Ligegyldighed, ja Raadhed, fra vedkommende Skibsførers Side, Paaseilingen skyldes. Der er her selvfølgelig ikke blot Tale om at redde Skibet og dets Ladning, men navnlig om at frelse de Ulykkelige, der ellers ere overgivne til den Skjæbne at gaa tilbunds. Nu er det imidlertid ofte saa uheldigt, at vedkommende Besætning paa Skibet ikke kan redde sig selv. Dampskibe ligge jo ofte høiere end Seilskibe, have ikke synderlig udenbords Loug eller Lignende, ved Hjælp af hvilket Sømandene kunne entre over paa Dampskibet, og idet det er saa høit, vil jo heller ikke et rask Spring kunne hjælpe dem derover. Man skulde ikke tro, at nogen Sømand vilde være saa umenneskelig at overlade det paaseilede Skib til sig selv, navnlig naar man tager Hensyn til, at det ofte er de Vedkommende selv, der er Skyld i, at Ulykken sker; men man har saa mange Erfaringer i den Retning, at det ikke kan nytte at tvivle derom. Det vil jo ogsaa erindres, at det ofte her gjælder en Erstatning af mange Tusinde Kroner og Afsted for vedkommende Skibsfører, og det er jo oftest Tilfældet, at vedkommende Skibsfører kan komme til at redde Vidner mod sig selv. Fristelsen er derfor stor til i denne Stilling at liste bort og overlade det paaseilede Skib til dets ulykkelige Skjæbne. Det er uheldigt, at det er saa let for Dampskibet at gaa bort fra Seilskibet, derved, at det ikke har saa stor Takkelage og tillige ligger høiere, saa det ikke faar sin Takkelage indvilket i Seilskibets. Det har jo desuden ogsaa steds Bevægkraft til Disposition og kan manøvrere lettere og hurtigere. Kommissionen har derfor stillet Forslag om, at der i Tilfælde af Paaseiling saavel gives Paalæg om at yde Bistand overfor Skibet selv, som at det ogsaa paalægges det at forblive paa Stedet, indtil Besætningen paa det paaseilede Skib er frelst, og der ikke er Videre at udrette. Endvidere paalægges der en gjensidig Forpligtelse til at opgive Navn og Hjemsted for Skibet, samt hvorfra det kommer, og hvorhen det gaar. En saadan Bestemmelse har man i vore Nabolandes Lovgivning, i Norge, Tydskland og England, og det vil vel ogsaa være af Betydning at huske paa, at vi, naar Nabolandene ville gjøre saaledes overfor vore Sømand, ogsaa selv have en Forpligtelse til at yde Fremmede Hjælp. Det